

на, что быхмы ѡли, какъ быхмы поминѡли прѣзъ зимѡ-тѡ? А кога стане суша та ся не роди ничто въ нѣкое крайще, тамъ хора-та быхѡ измрѡли отъ гладь, ако имъ ся не намѡряше нѣчто спестенъ трудъ, сиречь имотъ за да си купять что-то по другы мѣста ся е родило; кога ся побולי чловѣкъ или испадне въ другѡ нѣкоѡ невольѡ, ако му ся не найдяше нѣчто, съ кое-то да си види нуждѡ-тѡ, той или бы теглилъ или бы чякалъ отъ чюжды рѡцѡ. И така съ всеичко това чтѡ ни смышлява цѡла-та природа? Чтѡ ны подсѡщать естество-то ни и неволи-ты ни, кой-то сѡ неразлѡчны съ наше-то бытiе? Смышлявать ни, подсѡщать ны, че единъ дѡлъ отъ труда и отъ неговы-ты плодове трѡбува да скѡтвaмы и да чювамы за ненаданы потрѡбы и за нуждѡ.

Това трѡбува еще и за да двигнемъ врѡхъ и да цѡвнемъ. Тебѡся иска да ти подобрѡе, да ти ѡлегне работа-та; ще ти ся да спечялишь повечко за да ся поминувашъ на пѡ-широко. Глупавъ чловѣкъ всеичко това чяка отъ слѡпѡ-тѡ честь, и тя наистинѡ е за слѡпцы; а пакъ уменъ чловѣкъ ся надѡе на работѡ-тѡ си и на труда си. На мнозина ся чини, че иманiе-то и богатство-то дохаждать отъ голѡ честь; наистинѡ за това ся искать сгодны обстоятелства и добра слука, нѡ никога безъ трудъ и мѡжѡ нѡма прокопсѡнъ. Ето зачто!

Имота или самъ печялишь или отъ другого добывашъ. Чтѡ-то е намѡрилъ нѣкой отъ пѡ-стары-ты си, като наслѡдiе, него или сами ти сѡ спечялили и прикѡтали, или пакъ отъ другы сѡ го добыли и така на татѡкъ врѡви доклѡ ся стигне до оногова, кой-то самъ съ труда си е набралъ имота или божемъ го подвѡдилъ, а другы по него го множили, доклѡ най-